

Arrest

nr. 169 462 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, dient op 4 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 14 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…),

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door:

D., B. R. (N° R. N. xxx)

Geboren te T. op (...).1960 * Volgens paspoort: Geboren op (...).1960

Nationaliteit: Nepal

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor van de firma '(...) sprl' te 1070 Anderlecht dd. 12.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 10.06.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot in januari 2014 ontvingen onze diensten hieromtrent geen informatie van betrokkene of van het Gewest. Op 30.01.2014 werd aan betrokkene een schrijven verstuurd met de vraag hierover een stand van zaken mee te delen. In een schrijven van 18.02.2014 liet de advocaat van betrokkene weten dat verzoeker geen arbeidskaart B heeft aangevraagd, aangezien hij te ziek zou geweest zijn om te werken. Het bewijs hiervoor zou de ingediende aanvraag 9ter geweest zijn. Echter, de aanvraag 9ter van betrokkene was ingediend op 05.08.2009, dus reeds voor het indienen van de aanvraag 9bis op 30.11.2009 en voordat betrokkene een arbeidsovereenkomst ondertekende op 12.10.2009. Op het moment dat betrokkene reeds een aanvraag om medische redenen had ingediend, heeft hij dus eveneens een aanvraag 9bis ingediend en een arbeidsovereenkomst ondertekend. Het is dus weinig geloofwaardig dat verzoeker geen arbeidskaart B heeft aangevraagd, omdat hij te ziek zou geweest zijn. Wat er ook van zij, verzoeker heeft volledig nagelaten om onze diensten op de hoogte te brengen van zijn medische situatie en het feit dat hij daardoor niet zou kunnen werken. Het is aan verzoeker om steeds zijn dossier op te volgen en aan te vullen met elke nuttige informatie. De advocaat van verzoeker schreef in een aanvulling dd. 24.06.2010 dat zijn cliënt ons schrijven van 10.06.2010 niet zou ontvangen hebben en dat hij hieromtrent ongerust zou geweest zijn. Echter, noch in dit schrijven, noch in de aanvullingen van 23.07.2010 of 18.07.2011 wordt er vermeld dat verzoeker te ziek zou zijn om een arbeidskaart aan te vragen. Pas in de aanvulling van 18.02.2014, nadat onze diensten om meer informatie gevraagd hadden, werd deze informatie meegedeeld aan onze diensten. Ook deze feiten ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas dat betrokkene te ziek zou geweest zijn om een arbeidskaart aan te vragen. Aangezien betrokkene geen arbeidskaart B voorlegt, kunnen deze elementen dan ook niet weerhouden worden als een reden om betrokkene een verblijfsvergunning toe te staan.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - met name dat betrokkene sinds mei 2005 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft, dat hij arbeidsovereenkomsten, een plukkaart en een werknemersfiche voorlegt, dat hij een huurovereenkomst en tickets van de lijn voorlegt, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt - zijn op zich niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure en zijn procedure conform artikel 9ter - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de procedure 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De asielprocedure van betrokkene, ingediend op 03.05.2005, werd afgesloten op 15.02.2007 met een weigeringsbeslissing door de Vaste Beroepscommissie voor Vreemdelingen, hem betekend op 28.02.2007. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 10 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De procedure conform artikel 9ter van betrokkene, ingediend op 05.08.2009, werd ontvankelijk verklaard op 25.08.2010, waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 20.08.2013 werd dan een ongegronde beslissing genomen. Het feit dat een procedure een zekere behandelingsperiode heeft, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Verzoeker maakte immers zelf de keuze om een asielaanvraag en een aanvraag 9ter in te dienen in België en was steeds op de hoogte dat het verblijf hem mogelijk

slechts tijdelijk werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Het argument dat niets ondernomen werd tegen het verblijf van verzoeker, kan dan ook niet weerhouden worden als grond voor regularisatie, aangezien verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn keuze om een asielaanvraag en een aanvraag 9ter in te dienen en hij steeds op de hoogte was dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Verzoeker maakte zelf de keuze om geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.12.2007 en 18.05.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene en dat medische opvolging noodzakelijk zou blijven, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

*Verzoeker verwijst verder naar een negatief reisadvies voor Nepal van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden. Dit element kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Nepalese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie verschaft door de verwerende partij, blijkt dat verzoeker op 3 december 2014 vrijwillig het grondgebied heeft verlaten.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, antwoordt de advocaat van verzoeker ter zitting van 8 juni 2016 dat verzoeker nog steeds belang heeft gezien de Raad dient te oordelen over de toestand op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen: verzoeker verbleef toen op het grondgebied en de aanvraag werd ingediend toen hij in België was.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Nu verzoeker niet meer in België verblijft, kan hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend en dat de beslissing werd genomen toen hij nog in België verbleef, wordt opgemerkt dat een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Door terug te keren naar zijn land van herkomst blijft verzoeker in gebreke om in zijn hoofde nog een voordeel aan te tonen dat de vernietiging van de bestreden beslissing als gevolg zou hebben. Daarmee verantwoordt hij niet dat hij actueel nog een belang zou hebben bij huidig beroep. De opmerkingen dat de aanvraag werd ingediend en beoordeeld op een ogenblik waarop hij zich wel nog in België bevond, doet hieraan geen afbreuk. De advocaat van verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het belang.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET